

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 561/2566

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงนครศรีธรรมราช โจทก์ นาย จ. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 5, พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 9, พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 10, พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 20

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพตามฟ้อง และศาลพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 โดยไม่มีการสืบพยานหลักฐาน ดังนั้น จึงไม่มีพยานบุคคลหรือพยานหลักฐานอื่นที่น่าเข้าสืบ อันที่ศาลจะได้อาศัยเป็นหลักในการพิพากษาคดีอันถึงที่สุดที่จะรับฟังว่าเป็นพยานหลักฐานปลอมหรือเป็นเท็จหรือไม่ถูกต้องตรงกับความจริง และแม้จำเลยที่ 1 จะอ้างว่ามีจำเลยที่ 5 ที่ 6 และที่ 8 มาเป็นพยานยืนยันว่าจำเลยที่ 1 มิได้กระทำความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันก็ตาม แต่บุคคลดังกล่าวก็มีตัวตนอยู่กับจำเลยที่ 1 ในขณะเกิดเหตุและขณะพิจารณาคดีอันถึงที่สุด จึงมิใช่พยานหลักฐานใหม่ กรณีไม่มีเหตุที่จะรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ตาม พ.ร.บ. การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 5 การที่ศาลชั้นต้นเห็นว่า กรณีตามคำร้องของจำเลยที่ 1 ไม่มีเหตุที่จะรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ไม่ทำการไต่สวนและเสนอความเห็นต่อศาลอุทธรณ์ภาค 8 ว่า มีเหตุสมควรไม่รับคำร้องของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวมานั้น จึงชอบแล้ว และเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 8 ได้รับสำนวนพร้อมความเห็นของศาลชั้นต้นแล้วมีความเห็นเช่นเดียวกันกับศาลชั้นต้น และมีคำสั่งว่าคำร้องของจำเลยที่ 1 ไม่มีมูล ให้ยกคำร้อง จึงเป็นการชอบแล้วเช่นกัน คำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค 8 ดังกล่าวจึงเป็นที่สุด ตาม พ.ร.บ. การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 9 และ 10 การที่จำเลยที่ 1 กล่าวอ้างว่าศาลชั้นต้นต้องทำการไต่สวนคำร้องก่อนจึงไม่อาจรับฟังได้ ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการไม่ชอบ และอย่างไรก็ตามปรากฏว่าคดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดตั้งแต่วันที่ 31 ตุลาคม 2545 แต่จำเลยที่ 1 มายื่นคำร้องดังกล่าวนี้เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2565 จึงเป็นเวลาเกินสิบปีนับแต่วันที่คำพิพากษาในคดีเดิมถึงที่สุดแล้ว แม้จำเลยที่ 1 จะกล่าวอ้างว่าเหตุที่มายื่นคำร้องในคดีนี้เป็นเพราะเพิ่งได้รับแจ้งว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติในการเป็นผู้ใหญ่บ้านเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2565 ก็ตาม แต่เหตุดังกล่าวก็ไม่ใช่พฤติการณ์พิเศษที่ทำให้จำเลยที่ 1 ไม่อาจยื่นคำร้องได้ภายในเวลาตามที่ พ.ร.บ. การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 20

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งแปดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 4, 4 ทวิ, 5, 6, 10, 12 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนัน ปรับ 1,000 บาท ฐานเป็นผู้เล่น ปรับ 800 บาท รวมปรับ 1,800 บาท จำเลยที่ 2 ถึงที่ 8 ฐานเป็นผู้เล่น ปรับคนละ 800 บาท จำเลยทั้งแปดให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 900 บาท จำเลยที่ 2

ถึงที่ 8 คงปรับคนละ 400 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จำเลยทั้งแปดใช้เงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับกึ่งหนึ่งของค่าปรับ คดีถึงที่สุด จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาพิพากษาใหม่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า คดีที่จะรื้อฟื้นขึ้นพิจารณาใหม่ต้องเป็นคดีที่มีการนำพยานหลักฐานมาสืบพิสูจน์ความผิดนั้น กรณีนี้จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพและศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษโดยไม่มีการสืบพยาน จึงไม่เข้าองค์ประกอบตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 เห็นสมควรไม่รับคำร้องและส่งถ้อยคำสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 8 ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกคำร้อง จำเลยที่ 1 ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพตามฟ้อง และศาลพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 โดยไม่มีการสืบพยานหลักฐาน ดังนั้น จึงไม่มีพยานบุคคลหรือพยานหลักฐานอื่นที่นำเข้าสู่สืบ อันที่ศาลจะได้อาศัยเป็นหลักในการพิพากษาคดีอันถึงที่สุดที่จะรับฟังว่าเป็นพยานหลักฐานปลอมหรือเป็นเท็จหรือไม่ถูกต้องตรงกับความจริง และแม้จำเลยที่ 1 จะอ้างว่ามีจำเลยที่ 5 ที่ 6 และที่ 8 มาเป็นพยานยืนยันว่าจำเลยที่ 1 มิได้กระทำความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันก็ตาม แต่บุคคลดังกล่าวก็มีตัวตนอยู่กับจำเลยที่ 1 ในขณะที่เกิดเหตุและขณะพิจารณาคดีอันถึงที่สุด จึงมิใช่พยานหลักฐานใหม่แต่อย่างใด กรณีไม่มีเหตุที่จะรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 5 การที่ศาลชั้นต้นเห็นว่ากรณีตามคำร้องของจำเลยที่ 1 ไม่มีเหตุที่จะรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ไม่ทำการไต่สวนและเสนอความเห็นต่อศาลอุทธรณ์ภาค 8 ว่า มีเหตุสมควรไม่รับคำร้องของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวนั้น จึงชอบแล้ว และเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 8 ได้รับสำนวนพร้อมความเห็นของศาลชั้นต้นแล้วมีความเห็นเช่นเดียวกันกับศาลชั้นต้น และมีคำสั่งว่าคำร้องของจำเลยที่ 1 ไม่มีมูล ให้ยกคำร้อง จึงเป็นการชอบแล้วเช่นกัน คำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค 8 ดังกล่าวจึงเป็นที่สุด ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 9 และ 10 การที่จำเลยที่ 1 กล่าวอ้างว่าศาลชั้นต้นต้องทำการไต่สวนคำร้องก่อนจึงไม่อาจรับฟังได้ ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการไม่ชอบ และอย่างไรก็ตามปรากฏว่าคดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดตั้งแต่วันที่ 31 ตุลาคม 2545 แต่จำเลยที่ 1 มายื่นคำร้องดังกล่าวนี้เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2565 จึงเป็นเวลาเกินสิบปีนับแต่วันที่คำพิพากษาในคดีเดิมถึงที่สุดแล้ว แม้จำเลยที่ 1 จะกล่าวอ้างว่าเหตุที่มายื่นคำร้องในคดีนี้เป็นเพราะเพิ่งได้รับแจ้งว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติในการเป็นผู้ใหญ่บ้านเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2565 ก็ตาม แต่เหตุดังกล่าวอ้างนี้ก็ไม่ใช่พฤติการณ์พิเศษที่ทำให้จำเลยที่ 1 ไม่อาจที่จะทำการยื่นคำร้องได้ภายในเวลาตามที่พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 20 กำหนดไว้ด้วย พิพากษายกฎีกาของจำเลยที่ 1

องค์คณะ

วรพงศ์ มนตรีกุล ณ อัยการฯ · สมชัย ฑีฆาอุตมากร · อำนาจ โชติชะวารานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/561/2566>